

บทที่ 2

คำสแลง

2.1 ประเภทของคำสแลง

การที่กล่าวว่า คำใดคำหนึ่งเป็นคำสแลงนั้น มิได้หมายความว่าคำคำนั้นจะมีสถานะเป็นคำสแลงทุกครั้งที่ปรากฏในการใช้ มีคำบางคำซึ่งถ้าปรากฏในบริบทหนึ่งอาจจะถือเป็นคำสแลง แต่ถ้าปรากฏในอีกบริบทหนึ่งจะไม่ถือว่าเป็นคำสแลง นั่นก็คือ เราอาจจะจำแนกสแลงได้ 2 ประเภท คือ คำสแลงแท้ และคำสแลงไม่แท้

คำสแลงแท้ (slang words) จะเป็นคำซึ่งให้ความหมายที่มีสีสัน มีพลังภาษาได้ด้วยรูปคำเอง ไม่ว่าจะปรากฏในบริบทใด หรือแม้จะปรากฏแค่ลำพังก็ตามที ตัวอย่างเช่น เซ็กซี่ (หมายความว่า การยกยอประจบสอพลอจนออกนอกหน้าอย่างน่ารังเกียจ) และ แควด (หมายความว่า ลักษณะของคนที่ชอบแสดงตัวให้เป็นที่สังเกตุของคนอื่นด้วยพฤติกรรมที่โง่เขลา) เป็นต้น

คำสแลงไม่แท้ (slang usage of words) คำเหล่านี้จะเป็นสแลงเพราะการใช้ในบริบทตามเจตนาของผู้ใช้เท่านั้น ตัวอย่างเช่นคำว่า กิน ในบริบทภาษาต่อไปนี้

- บริบทภาษา ก. 1. เด็กไม่ชอบกินกินไก่
2. กินคือกะเพาะอาหารไก่อ
- บริบทภาษา ข. 1. คนอย่างนี้ต้องคำให้ถึงกิน
2. คุณไม่ทำเพราะไม่มีกินใช้ไหมละ

กินในบริบทภาษาแบบ ก. เป็นคำสามัญทั่วไป มีความหมายถึงอวัยวะของสัตว์ปีก แต่ในบริบทตามแบบ ข. ใช้ประโยคแรก กิน หมายความว่า ส่วนที่อยู่ลึกที่สุดหรืออยู่ในที่ลึกของคน อาจจะชูดเสียใหม่โดยแทนคำว่า กิน ซึ่งใช้เป็นสแลงได้ด้วยคำว่า ใจ เป็น คนอย่างนี้ต้องคำให้ถึงใจ ในประโยคที่สอง กิน อาจตีความได้ว่า ความสามารถหรือความกล้า เพราะฉะนั้นถ้าจะใช้ภาษาโดยเสียงสแลงเพื่อความสุภาพและถูกต้อง ก็อาจจะกล่าวว่า คุณไม่ทำเพราะคุณไม่มีความ

สามารถหรือความกล้าใช้ใหม่

2.2 แนวความคิดเกี่ยวกับสแลง

2.2.1 คำสแลงในแง่ที่เป็นระดับภาษา (levels of vocabulary) เฟล็กซ์เนอร์ (Flexner 1975 : VII) ถือว่าสแลงคือการใช้คำในภาษาระดับหนึ่ง จากระดับคำในภาษา 5 ระดับดังต่อไปนี้

2.2.1.1 ภาษามาตรฐาน (standard usage) เป็นการใช้คำ และถ้อยคำ ซึ่งเป็นที่เข้าใจ และยอมรับกันของคนส่วนใหญ่ภายในสถานการณ์ที่เป็นทางการ โดยที่การสะกดตัว และการออกเสียงคำเหล่านี้มีปรากฏในพจนานุกรมฉบับมาตรฐานด้วย นั่นคือ เป็นการใช้คำในแบบที่ดี

2.2.1.2 ภาษาชาวบ้าน (colloquialisms) เป็นการใช้คำและสำนวนแบบไม่เป็นทางการ และเป็นกันเองทั้งในการพูดและการเขียน โดยไม่ถือว่าเป็นภาษาที่เป็นทางการพอจะนำไปใช้ในการสนทนาที่สุภาพ หรือการโต้ตอบกันทางธุรกิจ

2.2.1.3 ภาษาย่อย (dialects) เป็นการใช้คำ, สำนวน, การออกเสียง (pronunciation) และลักษณะทางเสียง (speech habits) ที่ใช้ตามท้องถิ่น (specific geographical locations) แต่โดยทั่วไปแล้ว "dialect" หมายถึง คำ, สำเนียงต่าง-ประเทศ (foreign accents) หรือรูปแบบการพูด (speech pattern) ของคนบางกลุ่ม

2.2.1.4 ภาษาเฉพาะกลุ่ม (cant) ภาษาศัพท์เฉพาะหรือภาษาลับ (jargon) และภาษาโจร (argot) ภาษาเฉพาะกลุ่มเป็นศัพท์ที่ใช้กันภายในกลุ่ม ตามอาชีพ วัย ความสนใจ หรือวัฒนธรรม ภาษาศัพท์เฉพาะหรือภาษาลับใช้กันในกลุ่มที่แคบเฉพาะเจาะจงลงไปมากขึ้น เป็นศัพท์เทคนิค หรือเป็นศัพท์ลับเฉพาะกลุ่ม ส่วนภาษาโจรเป็นภาษาที่เป็นทั้งภาษาเฉพาะกลุ่มและภาษาศัพท์เฉพาะหรือภาษาลับในเหล่าชนมิจอาชีพ และยังใช้กันในกลุ่มที่แคบและมีความหมายในทางลบมากขึ้น เพื่อกีดกันคนนอกกลุ่มมิให้เข้าใจได้

2.2.1.5 ภาษาสแลง (slang) เป็นภาษาที่ใช้โดยคนจำนวนค่อนข้างมาก แต่ไม่เป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นคำที่ใช้ในแบบที่ดีหรือเป็นมาตรฐานโดยคนส่วนใหญ่ เราจะพบคำสแลงในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน โดยใช้เพื่อให้คำมีรสชาติดูมากขึ้น

2.2.2 นิยามของคำสแลง

ข้อมูลนิยามของคำสแลง มีที่มา 2 แหล่งคือ คำอธิบายจากพจนานุกรมและความคิดของนักภาษาศาสตร์

2.2.2.1 คำอธิบายจากพจนานุกรม พจนานุกรมทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยต่างก็ให้นิยามหรือคำอธิบายว่าคำสแลงคืออะไร โดยพจนานุกรมภาษาอังกฤษได้เสนอความหมายของคำสแลงไว้ดังนี้

1. Webster's New Twentieth Century Dictionary

(Webster, Noah LLD. 1975 : 21-37) กล่าวถึงคำสแลงว่า เดิมเป็นสแลงเป็นภาษาหายากที่ใช้โดยกลุ่มชนมีจลาชีพ, ขอทาน หรือยิปซี เป็นต้น หรือเป็นคำเฉพาะกลุ่มชน ใช้นานไม่นาน อาจเป็นคำใหม่ เป็นคำที่ย่อให้สั้นหรือคำเดิมแต่ใช้ในอีกสถานการณ์หนึ่ง หรือเป็นคำที่แปลกหรือน่าขบขัน

2. Funk & Wagnalls Standard Dictionary of the English Language Comprehensive International Edition (Funk & Wagnalls Standard Dictionary 1982 : 1180)

กล่าวถึงคำสแลงว่า สแลงเป็นคำหรือวลีที่เป็นที่นิยม โดยมีลักษณะที่มีชีวิตชีวา, ตลกขบขัน, สแลงจะเป็นศัพท์ที่ไม่เป็นทางการ เป็นภาษาพูด แต่เมื่อวันไปอาจกลายเป็นภาษาที่เป็นที่ยอมรับได้จากนักเขียนหรือนักพูดที่ดี และยังเป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม เฉพาะอาชีพหรือเหล่ามีจลาชีพ หรืออาชญากร

3. The Grolier International Dictionary, Volume Two

(Grolier 1934 : 1214) กล่าวถึงคำสแลงไว้ว่า เป็นศัพท์แบบไม่เป็นมาตรฐานในแบบให้เหตุผลไม่ได้ว่าทำไมจึงใช้ศัพท์คำนี้ (arbitrary) และเป็นคำสร้างใหม่ที่มีระยะเวลาไม่นานในลักษณะคำที่ก่อให้เกิดภาพพจน์ (figure of speech) อีกทั้งเป็นคำที่เกิดขึ้นอย่างกระตั้นหันและเป็นถ้อยคำรุนแรงและใช้กันภายในกลุ่ม

4. The American Heritage Dictionary (Morris, William 1982 : 655)

ก็ได้ กล่าวถึงคำสแลงไว้โดยมีนิยามเหมือนกับพจนานุกรม The Grolier International Dictionary

5. Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current

English (Hornby, A.S. 1980 : 806) กล่าวถึงสแลงไว้ว่าเป็นคำหรือวลีที่ใช้ในกลุ่มเพื่อน หรือผู้คุ้นเคย แต่ไม่เหมาะสมที่จะใช้ในงานเขียนหรือในโอกาสที่เป็นทางการ โดยเป็นภาษาเฉพาะกลุ่ม เช่น ทหาร, นักโทษ เป็นต้น

6. The Shorter Oxford English Dictionary (Little, William and Fowler, H.W. & Coulson, J. 1968 : 1911) กล่าวถึงสแลงไว้ว่าเป็นศัพท์เฉพาะกลุ่มคนชั้นต่ำ หรือไม่มีชื่อเสียง เป็นภาษาประเภทหยาบคาย หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นประเภทของภาษาพูดที่อยู่ต่ำกว่าระดับภาษามาตรฐาน โดยมักเป็นคำสร้างใหม่ในความรู้สึกที่พิเศษ

7. The Second Barnhart Dictionary of New English (Barnhart, Clearence L & Steinmetz, Sol & Barnhart, Robert K. 1980 : 725) กล่าวถึงสแลงไว้ว่า หมายถึง คำหรือวลีที่ใช้อย่างมีชีวิตชีวา แบบไม่เป็นทางการหรือหมายถึงภาษาของชนเฉพาะกลุ่ม

8. New Modern English-Thai Dictionary Vol.II (So Sethaputra 1970 : 1346) กล่าวถึงสแลงว่าเป็นถ้อยคำที่ใช้กันทั่วไป แต่ไม่ถูกต้องตามหลักของภาษาและมักใช้กันชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นและเป็นคำตลาด และเป็นถ้อยคำที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะชนหมู่ใดหมู่หนึ่ง เช่น คำพูดแปลก ๆ ของเด็กนักเรียน

ส่วนพจนานุกรมฉบับภาษาไทยได้เสนอนิยามเกี่ยวกับสแลงไว้ดังต่อไปนี้

1. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 : 780) กล่าวถึงสแลงว่าหมายถึงถ้อยคำหรือสำนวนที่ใช้เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มหรือชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งโดยไม่ใช้ภาษาที่ยอมรับกันว่าถูกต้องตามหลักภาษา

2. พจนานุกรมคำเหมือนกันคำตรงกันข้าม (วิทย์ เทียงบูรณธรรม 2527 : 770) กล่าวถึงสแลงว่าเป็นภาษาตลาด เป็นคำตลาด เป็นภาษาสแลง และเป็นภาษาที่ใช้เฉพาะในหมู่คนหมู่หนึ่ง หรืออาชีพใดอาชีพหนึ่ง หรือเป็นภาษารหัสของขโมยหรือโจร

2.2.2.2 แนวคิดของนักภาษาศาสตร์ ยังแบ่งออกเป็นแนวคิดจากนักภาษาศาสตร์ชาวต่างประเทศและชาวไทย โดยนักภาษาศาสตร์ชาวต่างประเทศได้เสนอแนวความคิดไว้ดังต่อไปนี้

1. สจวร์ต เบิร์ก เฟล็กซ์เนอร์ (Stuart Berg Flexner 1975 : VII) กล่าวถึงสแลงดังได้กล่าวมาแล้วใน 2.2.1.5

2. แรนดอล์ฟ ควีร์ก และคณะ (Randolph Quirk and Others 1985 : 24) กล่าวถึงสแลงไว้ว่า เป็นการใช้ภาษาแบบ เป็นกันเอง มีชีวิตชีวาของคนในกลุ่ม

นอกจากนี้นักภาษาศาสตร์ชาวไทยยังได้เสนอความคิดไว้ดังนี้

1. สมโรจน์ สวัสดิกุล ณ อยุธยา (2526 : 16) เรียกคำสแลงว่า คำคะนอง โดยกล่าวว่า เป็นคำประเภทหนึ่งในลักษณะของภาษาปาก โดยเป็นคำหรือวลีที่ได้ ที่ใช้พูดกันในระดับที่มีใช้ภาษาสุภาพเป็นแบบแผน และก็มีใช้คำหยาบ คำต่ำ เป็นคำพิเศษที่หนุ่มสาวหรือกลุ่มวัยคะนองหรือคนคะนองกำหนดขึ้นใช้แปลก ๆ ในกลุ่มให้สนุกขบขัน นอกจากนั้นยังกล่าวอีกว่า (2526 : 22) ระดับของคำจะ เปลี่ยนไปได้ตามยุคสมัย โดยในสมัยหนึ่งคำบางคำจะเป็นคำในภาษาระดับหนึ่ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็อาจกลายเป็นคำในภาษาอีกระดับหนึ่ง

2. สุดาพร ลักขณินาริน (2525 : 40) กล่าวว่าสแลงเป็นการใช้ภาษาในบทบาทหนึ่ง เพื่อแยกกลุ่มทางสังคม หรือเกิดขึ้นส่วนหนึ่งจากความรู้สึกเบื่อในการใช้คำซ้ำแล้วซ้ำอีก และความ ต้องการที่จะแสดงออกให้กระจ่างและมีชีวิตชีวา อันก่อให้เกิดภาพพจน์และรสชาติแปลก ๆ สแลง ยังเป็นสมบัติของคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใด เพื่อแสดงความเป็นสมาชิกภายในกลุ่มให้แตกต่างจากกลุ่มอื่น ๆ และมีระยะเวลาในการใช้สแลงไม่นาน

3. นันทริกา คุ้ยโพโรจน์ (2518 : 32) กล่าวว่า สแลงเป็นการใช้คำที่สื่อให้เกิด อารมณ์ต่าง ๆ ให้ได้ภาพพจน์ เป็นภาษาพูดและเป็นคำที่ไม่ตาย

4. เปรมวดี มัลลินส์ (2527 : 39) กล่าวว่า สแลงเป็นสไตล์ในการใช้ภาษาแบบหนึ่ง โดยมีลักษณะเด่น คือความจงใจที่จะให้เกิดผลทางไวยากรณ์ เช่น ความไม่สนิทธิ ความไม่เคารพนับถือ หรือการพูดให้เกินจริง ให้มีความหมายแฝงที่ให้ความรู้สึก แบบไม่เป็นทางการอย่างรุนแรง และ เพื่อแสดงอารมณ์ขัน การประชดประชัน ความสนิทสนม ฯลฯ โดยเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มและมีระยะเวลาการใช้สั้น

5. แนนน้อย มุญญเนตร (2529 : 4) กล่าวว่า สแลงเป็นคำหรือกลุ่มคำที่เกิดขึ้นใหม่ คำที่เปลี่ยนแปลงไปจากภาษาปกติ และคำที่มาจากภาษาต่างประเทศบางคำ ซึ่งมีลักษณะ เป็นคำแปลกใหม่ที่ให้อารมณ์ความรู้สึก แต่ไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาทางการ

กล่าวโดยสรุปแล้วจะเห็นได้ว่าคำอธิบาย หรือนิยามทั้งที่พบในพจนานุกรม และเป็นความคิดของนักภาษา มีความสอดคล้องและเสริมซึ่งกันและกัน และอาจจะสรุปเป็นนิยาม หรือคุณสมบัติของคำสแลงได้ดังต่อไปนี้

1. เป็นภาษาที่จัดอยู่ในระดับที่ต่ำกว่ามาตรฐาน (sub-standard) และไม่เป็นที่ยอมรับในการใช้อย่างเป็นทางการ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้จะตีความว่า เป็นภาษาที่ไม่ปรากฏในพจนานุกรมหรือปรากฏในพจนานุกรม แต่ระบุว่า เป็นภาษาปาก

2. เป็นคำที่ให้ความหมายเชิงอารมณ์ (affective meaning) ที่ช่วยบอกความมีชีวิตชีวา ตลกขบขันหรือให้ภาพพจน์ใหม่ ทำให้มีพลังภาษาขึ้น

3. เป็นคำที่มีระยะเวลาไม่นาน มักจะเลิกใช้ไปเพราะหมดความนิยมหรือมีการยอมรับจนเป็นภาษามาตรฐาน

4. เป็นภาษาที่ใช้เฉพาะกลุ่ม และกลุ่มนี้อาจจะเป็นกลุ่ม เล็กหรือใหญ่ก็ได้ และเป็นกลุ่มที่สมาชิกของกลุ่มมีความใกล้ชิดกัน

จากนิยามดังกล่าวข้างต้นนี้ จะพบว่าคุณสมบัติในข้อ 3 นั้น เป็นคุณสมบัติที่ต้องใช้ระยะเวลาอันผลที่เกิดขึ้น แต่ในการศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลในช่วงระยะเวลา 1 ปี คือ พุทธศักราช 2528 เท่านั้น ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงไม่อาจจะใช้คุณสมบัติข้อนี้ร่วมเป็นคุณสมบัติในการกำหนดเกณฑ์การเก็บข้อมูลคำสแลง ส่วนคุณสมบัติของคำสแลงในข้อ 4 เป็นคุณสมบัติที่ปรากฏอยู่แล้วในขอบเขตของข้อมูล คือจะเก็บข้อมูลเฉพาะจากคอลัมน์ประเภทสังคมและการเมือง ดังนั้นกลุ่มที่ใช้คำสแลงซึ่งนำมาศึกษาครั้งนี้จึงเป็นกลุ่มของผู้เขียนและผู้อ่านคอลัมน์ประเภทนี้ ด้วยเหตุดังกล่าวไปข้างต้นนี้ ผู้วิจัยจึงใช้เฉพาะคุณสมบัติสำคัญ 2 ประการ คือ คุณสมบัติในข้อ 1 และข้อ 2 มาเป็นเกณฑ์ในการเก็บข้อมูลคำสแลง